

نان ۷۱۳۵ متر

یال شرقی

نان (Nun) و قله دوقلویش، کان (Kun)، تنها توده ۷۰۰۰ متری مابین نانگاپاربات و گاروال (Garhwal) در همالیا هستند. این دو قله و قله اقماری آنها یعنی بارمال (Barmal)، وایت نیدل (White Needle) و پیناکل پیک (Pinnacle Peak) مانند یک نعل دور تا دور رودخانه سورو (Suru) در مرز کشمیر و زانسکار (Zanskar) سر برافراشته اند. این منطقه برای راهپیمایی فوق العاده است و غنی از قله های مختلف برای صعود. امروزه به لطف وجود جاده تابستانه ای که از کارگیل شروع شده و در امتداد رود سورو به سوی جنوب ادامه می یابد دسترسی به این منطقه آسان تر شده است. این جاده از صومعه معروف رینگدوم گومپا (Ringdom Gompa) و پنسی لا (Pensi La) گذشته و به سوی دره دودا (Doda) و پادوم (Padum) امتداد پیدا می کند؛ و مدخل کوه های کیشتوار (Kishtwar) است.

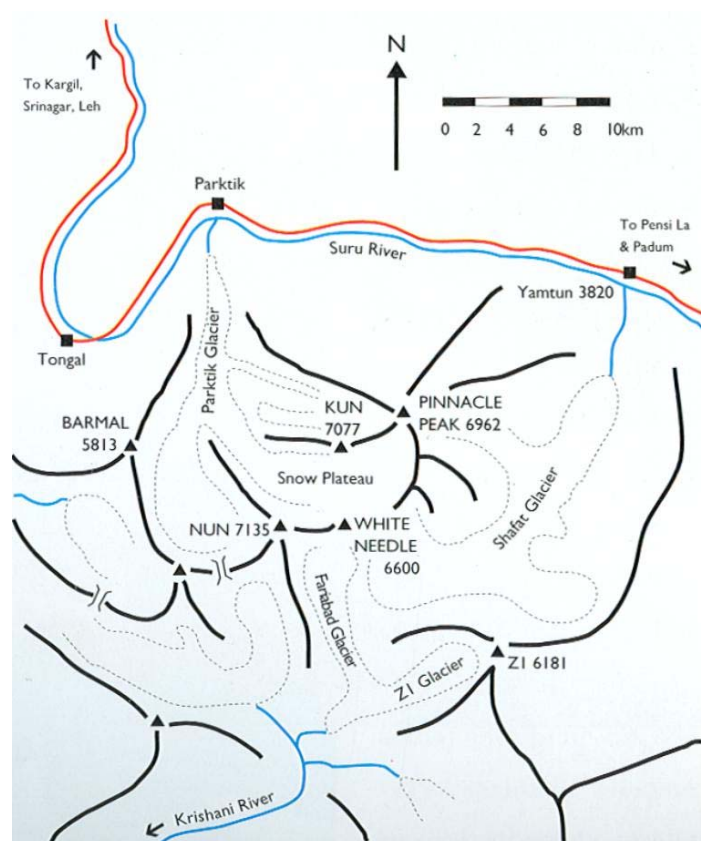
منظره جنوب شرقی از نان؛ ZI (۶۱۸۱ متر) و سایر قله زانسکار (Zanskar) تا قله کیشتوار. یخچال شفات در منتهالیه سمت چپ به سمت بالا می پیچد. با این که این تصویر در ماه جولای گرفته شده، اما شرایط همانند زمستان است. تورهای اسکی بسیار جالبی در این منطقه در بهار برگزار شده است، با این حال این منطقه بسیار وسیع و دور افتاده است و معمولاً نیاز به آذوقه و سوخت از پیش تامین شده دارد. (استوین بری (Steven Berry))

البته برای اولین سیاحان اروپایی وضع به شکل دیگری بود. اولین بازدید کنندگان آن، یعنی هانتز (Hunter) و فنی بولک ورکمن (Fanny Bullock Workman) که بیناکل پیک (۶۹۶۲ متر) را در ۱۹۰۶ صعود کردند، از سمت فلات زیبای برف (Snow Plateau) در بالای یخچال پارکتیک (Parktik Glacier) وارد آن منطقه شدند. کان در سال ۱۹۱۳ توسط کنت پیانچنزا (Count Piacenza) صعود شد. اولین تلاش برای صعود قله مشکل تر نان در سال ۱۹۳۴ توسط جیمز والر (James Waller) و جی بی هریسون (J.B. Harrison) که وایت نیدل (۶۶۰۰ متر) را صعود کرده بودند انجام شد؛ آنها با تمرکز بر تیغه شرقی از مسیر قابل دسترس تر یخچال شفات (Shafat) از شرق و خارج از نعل فوق الذکر، تلاش خود را انجام دادند اما نتوانستند از تیغه متصل شونده به نان جلوتر بروند.

بعدها والر عنوان نمود که تیغه غربی گزینه ساده تری است و همین مسیر توسط تیم فرانسوی-سویسی - هندی در سال ۱۹۵۳ جهت صعود انتخاب شد. سرپرست سویسی، پیر فیتوتز (Pierre Vittoz) همانند کاشفان اولیه نان، آرتور و ارنست نیو (Arthur and Ernest Neve) یک مبلغ مذهبی بود. به قول دستیار فرانسوی اش برنارد پیر (Bernard Pierre)، "فیتوتز که ۳ سال در له (Leh)، واقع در ۱۰۰ کیلومتری قله نان زندگی کرده بود، در حالی پیروانی را به مسیحیت اضافه می کرد که مشغول فتح شش هزار متری ها بود." حال نوبت به ۷۰۰۰ متری دست نخورده کشمیر رسیده بود. هم تیمی های فرانسوی عبارت بودند از پیر میشل دزوربای (Michel Desorbay)، ژان گولمین (Jean Guillemin) و کلود کوگان (Claude Kogan)؛ نالنی جایال (Nalni Jayal) و کی سی جوهری (K.C. Johorey) به عنوان نمایندگان هندوستان حضور داشتند. برای از دست ندادن وقت تیمی از شریاها برای تقویت هیئت اعزامی به خدمت گرفته شد. سردار این شریاها آنگتارکای (Angtharkay) بزرگ بود که در اکتشافات پیش از جنگ شیپتون و تیلمان نقش مهمی را ایفا کرده بود.

گروه کاشفین نان در سال ۱۹۵۳. شخصی که عینک به چشم دارد (بالا-سمت چپ) مبلغ مذهبی سویسی، پیر فیتوتز است و در کنار او کوهنورد معروف فرانسوی برنارد پیر نشسته است. در ردیف وسط کلود کوگان یکی از اولین زنانی که اولین صعود به یکی از قله مهم همیالیایی را انجام داده حضور دارد. در سمت چپ او شریای معروف، آنگتارکای قرار دارد که در آن زمان شرکت در صعودهای بزرگ را کنار گذاشته بود. (مجموعه پیر برنارد)

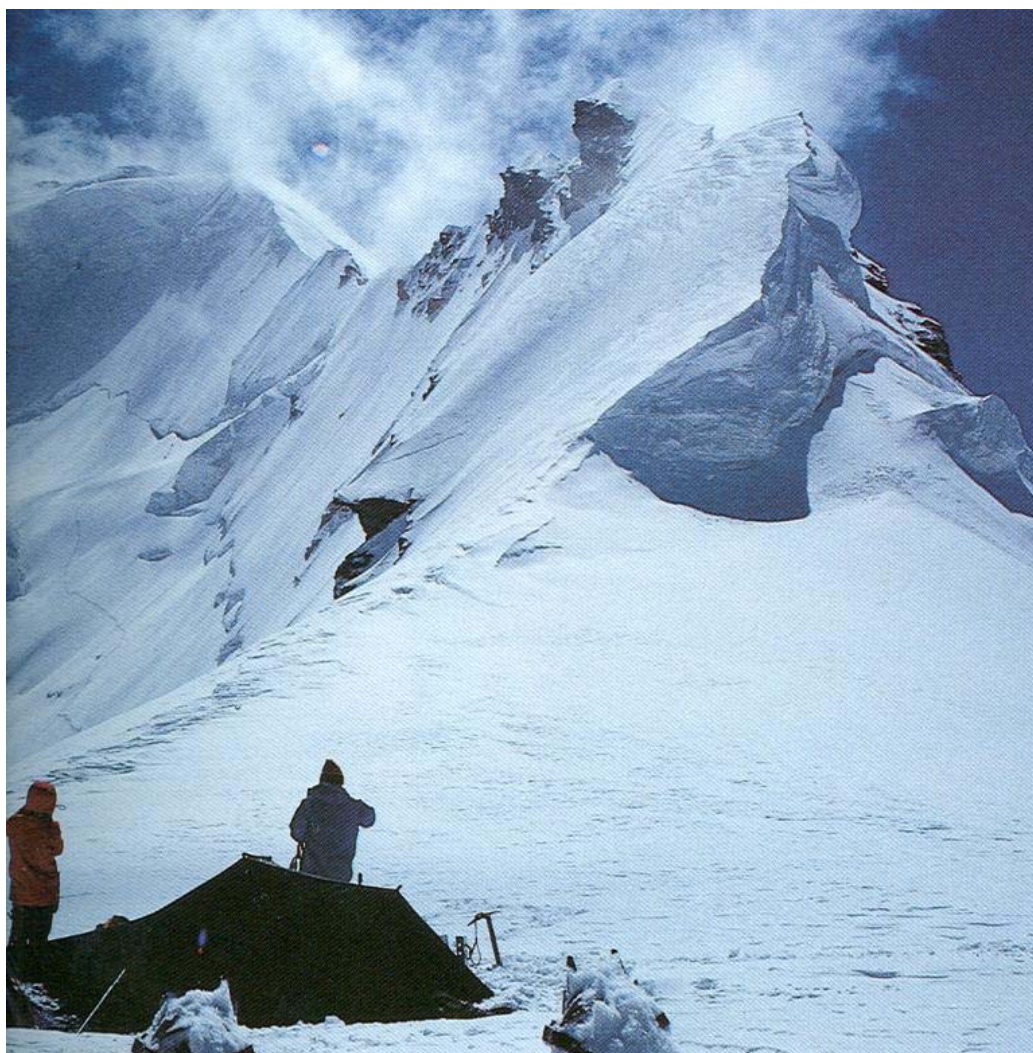

در سال ۱۹۵۳ ورودی نزدیک تر منطقه از سمت شمال بسته بود، بنابراین تیم از فاصله ۲۰۰ کیلومتری جنوب و از دره چناب (Chenab) حرکت خود را آغاز کرد. راهپیمایی دلربا و زیبایی بود؛ از تپه کیشتوار به سمت بالا و دره سرسبز مارو (Maru) و سرانجام بالای رودخانه کریشنای (Krishnai) و به سوی زمین های خشک تر در دامنه های جنوبی نان. آن ها از بارگاه اصلی به سوی بالای یک یخچال بی نام تا مسیری بر روی تیغه غربی صعود کردند. بر روی خود تیغه تیم چند بار نزدیک بود گرفتار بهمن شود. از بارگاه سوم در ارتفاع ۶۴۰۰ متری پیر فیتوتز و کلود کوگان حمله نهایی را به قله انجام دادند، حمله ای پر مشقت، در برف عمیق و پودری که در یک جا تا ۵۵ درجه شیب داشت.

شرایط معمول تر تابستانی در نمایی که بیشتر به سمت جنوب شرقی است. دره پایین (که در تصویر قبلی در منتهاالیه سمت راست دیده می شود) رود کریشنای است، این همان مسیری است که گروه اکتشافی سال ۱۹۵۳ از طریق آن به تیغه غربی رسید. (اندی سلترز (Andy Selters))

کلود کوگان همچنان به عنوان یکی از معدود زنانی باقی مانده است که اولین صعود را بر روی یکی از قله مهم انجام داده است. با کمی تغییر در کنایه معروف مومری، این مسیر مسیری آسان است که آقایان در یک روز و بدون دردسر آن را صعود می کنند؛ تا امروز تیم های زیادی، اغلب از سمت شمال، این مسیر را صعود کرده اند. با این حال صعود کنندگان هندی که دومین صعود را بر روی نان انجام دادند، یال شرقی، از سمت فلات برفی، که پر شیب تر است را برگزیدند. در سال ۱۹۷۸ نیز یک تیم ژاپنی تیغه شرقی را صعود کرد، با این تفاوت که آن ها از مسیر جیمز والر برای صعود وایت نیدل و از یخچال شفات به آن رسیدند. صعود مکرر این مسیر از سال ۱۹۷۸ تاکید بر این موضوع است که این مسیر نسبت به یال غربی، کوهنوردی جذاب تری را نوید می دهد.

استیون بری از بارگاه دوم در سمت شرقی وایت نیدل منظره رد پایش را بر تیغه شرقی تا قله نان نظاره می‌کند. رد پاها نشان می‌دهد که چگونه جهت احتراز از درگیر شدن با تیغه‌های دشوار یال از زیر آن‌ها تراورس کرده‌اند. (استیون بری)

سایر مسیرها بر روی این کوه عبارتند از تیغه شمال غربی که توسط یک تیم از چک در سال ۱۹۷۶ صعود شد، و تراورسی با کمی تغییر در آن مسیر بر رخ غربی که توسط آمریکایی‌ها در سال ۱۹۷۷ صعود شد. جذابیت این مسیرها در گذر از فلات دیدنی برف برای رسیدن به آن‌هاست. با این حال شاید مسیر ژاپنی‌ها بر تیغه شرقی با نمای جنوبی عظیمی بر فراز قله زانسکار تا رشته دوردست کیشتوار خوش منظره تر باشد. این مسیر خیز ثابتی به سمت غرب و بالای یخچال شفات دارد، از یک یال با یک سنگ خرگوش مانند در ارتفاع ۵۷۰۰ متری می‌گذرد و سپس بر روی ادامه قسمت بالایی یخچال به سمت یالی

که از وایت نیدل فرود می رود امتداد می یابد. مسیر از وایت نیدل گذشته و به آخرین تیغه شرقی نان منتهی می شود. یک قسمت بسیار تیز تیغه مملو از برجک های سنگی نوک تیز است و معمولاً جهت احتراز از آن می بایست از مسیر به سمت رخ جنوبی منحرف شد و سپس مجدداً بر روی یال با صعود سنتی بر روی برف و یخ تا قله صعود نمود.

نام کوه	نان
ارتفاع	۷۱۳۵ متر
مکان	توده نان-کان، زانسکار، هندوستان
مسیر	تیغه شرقی. یک مسیر ملایم برفی و یخی از یخچال شفات.
اولین صعود کوه	۲۸ آگوست توسط کلود کوگان (فرانسه) و پیر فیتوتز (سوئیس) از تیغه غربی
اولین صعود مسیر	تیغه شرقی از سمت شمال: فتح قله در ۲۰ جولای ۱۹۷۱ توسط ام.اس. گیل (M. S. Gill)، فنجو (Phenjo)، کی.اس. راوال (K.S. Rawal) و اس.اس. سینگ (S. S. Singh) (هندوستان). این مسیر از سمت جنوب در سال ۱۹۷۸ توسط کن تاکاهاشی (Ken Takahashi) و اس. سائیتو (S. Saito) (ژاپن) صعود شد که آن ها نیز موفق به فتح قله شدند.
ارتفاع بارگاه اصلی	محل های مناسب نزدیکی پوزه یخچال شفات در حدود ۴۰۰۰ متر، اما بارگاه اصلی پیشرفته در قسمت های بالاتر یخچال که تدارکات خوبی در آن وجود داشته باشد بسیار مفیدتر است.
راه های دسترسی	از یامتون (Yamtun)، چنانچه جاده کارگیل-پادوم تا آنجا باز باشد. راه اصلی به کارگیل از سریناگار است و از زوجی لا (Zoji La) می گذرد. ولی به علت مشکلات سیاسی اغلب به روی خارجیان بسته است. راه جایگزین این است که یا به له پرواز کرد و یا از جاده زیبای مانالی (Manali) به له رفت و از آن طریق به کارگیل رسید.
طول پیاده روی	۴ کیلومتر از یامتون تا پوزه یخچال
فصول مناسب	پیر و فیتوتز به این دلیل نان را در سال ۱۹۵۳ انتخاب کردند که در فصل مونسون که

<p>آنها فراغت داشتند تنها قله قابل صعود بود. قله در شمال واقع شده و در سرتاسر تابستان امکان صعود به آن وجود دارد. هر چند که در پایین وضعیت آب و هوایی بهتر است و جاده ها نیز بازند.</p>	
<p>بنیاد کوهنوردی هندوستان، دهلی نو</p>	<p>مجوز</p>
<p>اولین صعود نان در کتاب برنارد پیر به نام Delightful Nun (Edition Amiot-Dumont, ۱۹۵۴) Mountain World شرح داده شده است. روایت پیر فیتوتز در نشریه انگلیسی به سال ۱۹۵۴ چاپ شد. هر کسی که به این منطقه علاقه دارد می بایست کتاب آرتور نیو با عنوان Thirty Years in Kashmir (Edward Arnold, ۱۹۱۳) را مطالعه کند. صعودهای اخیر نان و کان در HJ و AJ ثبت شده اند.</p>	<p>کتاب نگاری</p>